

LBRIS

We know
books

Mohlin & Nyström

Cealaltă soră

traducere din limba suedeză
de Maria Carmen Lungu

CRIME SCENE PRESS
2024

LBRIS

We know
books

Partea întâi

MIERCURI

1

Fetițele reușiseră, în sfârșit, să se sincronizeze. Se țineau de mână și râsetele li se auzeau mai tare pe măsură ce leagănele susținute de cadrul din oțel se înălțau tot mai sus. Cu ochii ațintiți în telefon, mama lor ignora spectacolul, dar, așezată pe o bancă, la o distanță de douăzeci de metri, Alicia putea să vadă bucuria de pe chipurile lor. Două surori, în sincron una cu cealaltă și cu lumea din jurul lor, într-o mișcare oscilatorie perfectă, de parcă ar fi fost unul și același trup.

Era frig afară, câteva grade sub zero. În acel moment, picioarele îi amortiseră deja. Fu o surpriză pentru ea însăși când alese să mai rămână, căci nu-i stătea în fire să piardă vremea privind copiii care se jucau în parc.

De regulă, Alicia lua un taxi în drum spre casă; era un lux pe care și-l permitea, ca să nu fie nevoită să suporte privirile călătorilor din autobuz. Astăzi însă alesese să parcurgă pe jos cei trei kilometri de la biroul Raw din centrul orașului Karlstad până la casa din Norrstrand.

Soarele amiezii era atât de îmbietor încât se oprise cu un cvartal înainte de destinație și se așezase pe o bancă. Desena cu vârful picioarelor forme în zăpadă și se gândea că, în ciuda a toate, avușese o zi destul de bună. Iar dacă această zi fusese ok, poate că și următoarea avea să fie la fel. Și cea de după.

Zâmbi în sinea ei și clătină din cap. În timp ce stătea acolo, pe bancă, gândurile Aliciei Bjelke sunau exact ca o carte de dezvoltare personală.

– Trebuie să fac pipi.

Vocea fetiței mai mici o determină pe mama cu telefonul să reacționeze. Alicia nu avea copii, dar își putea imagina cât timp dura să dai jos salopeta impermeabilă. Ca să evite un accident, o luă pe fetiță și se îndreptă spre căsuța albă din lemn, de la marginea parcului. Sora cea mare rămase pe loc, avertizată să nu plece nicăieri. Își făcea vânt cu picioarele, dar cam fără chef. Nu era la fel de amuzant să se dea în leagăn de una singură.

Alicia se gândi la discuția purtată cu sora ei în urmă cu o lună, într-o duminică, cu o săptămână înainte de Crăciun, înainte de prima zăpadă. Dăduse toate cărțile pe față și îi explicase Stellei de ce lansarea Raw în Germania trebuia amânată.

Serviciul de dating pe care surorile îl întemeiaseră împreună nu mai era de mult doar un simplu hobby, o companie cu sediul într-o cameră de cămin studentesc. Din poziția de director tehnic, Alicia avea nevoie de timp și resurse ca să aibă șansa să-și facă treaba așa cum se cuvenea, iar în cazul în care s-ar fi grăbit, rezultatul n-ar fi fost viabil, deși lucra paisprezece ore pe zi și visa linii de cod noaptea. Stella o cuprinsese cu brațul pe după umeri și o ascultase. Era unul dintre lucrurile la care sora ei se pricepea de minune: întotdeauna știa când să vorbească și când să tacă. Îi promisese apoi că va amâna data lansării cu șase luni. Sănătatea ei era mai importantă.

Alicia își putea aminti ușurarea care urmasse. Pentru prima dată după mult timp dormise o noapte întreagă. Crăciunul venise și trecuse fără ca ea să bage măcar de seamă, stând cuibărită sub pilotă.

Se uită spre fetița singuratică din leagăn. Prinsese avânt. Cauciucul pe care stătea se legăna în diagonală și în cele din urmă se

lovi de cadrul de oțel. Trupul firav sări prin aer și ateriză în zăpădă. Alicia alergă într-acolo și se ghemui lângă fetiță, ridicând-o cu grijă.

– Ești în regulă?

Îmbujorată, copila încerca să se abțină de la a izbucni în plâns. În același timp, Alicia auzi pași în spatele ei. Se întoarse și o văzu pe mamă. Probabil că văzuse ce se întâmplase și se grăbise înapoi. Privirile li se întâlniră, iar Alicia observă că femeia tresări.

– Hai să mergem, i se adresă aceasta fiicei sale.

– A fost o căzătură zdravănă, dar măcar a aterizat pe ceva moale. Cred c-a fost mai mult o sperietură, rosti Alicia și se ridică în picioare.

Femeia nu-i răspunse. Continua să se holbeze.

– Hai să mergem, repetă ea în cele din urmă.

– Am vrut doar să o ajut.

– Mulțumesc, dar ne descurcăm.

Femeia continuă să o privească atent. Alicia recunoscuse reacția: un amestec de fascinație și dezgust. În mod normal, nu ar fi afectat-o. Nu era tocmai prima oară când cineva se holba la chipul ei, dar individa asta exagerase. Deși Alicia nu făcuse nimic altceva decât să o consoleze pe fetiță, acum era tratată ca o paria.

– Dacă tot te holbezi la ciudățenie, măcar dă niște bani, spuse ea și întinse mâna.

2

Flacăra lumânării pâlpâi atunci când chelnerița trecu pe lângă ei. John o urmări cu privirea și văzu că aceasta se grăbea pe culoarul dintre mese, îndreptându-se spre grupul aflat tocmai în capătul sălii: trei bărbați și o femeie, cu toții îmbrăcați la patru ace. Părea un grup ieșit la o băutură după muncă, dar nu putea fi sigur. De fapt, nu mai putea fi sigur de nimic.

O linie melodică în ritmuri de salsa se strecura domol dinspre difuzoare. Era același *playlist* dintotdeauna. Muzica de la Rederiet era la fel de previzibilă precum meniul: *tapas* spaniole și vinuri de Rioja. John începuse să se simtă ca acasă aici, printre mesele rustice și candelabrele cu lumânări din tavan. Restaurantul era la numai o aruncătură de băț de apartamentul său și venea aici de câteva ori pe săptămână. Doar că în seara aceasta nu putea să se relaxeze. Scenariul se putea schimba oricând, iar el știa asta.

- Doamne, ce cald e aici înăuntru! Și eu care credeam că finlandezii-s cei cărora le place la saună...

Râsul celui aflat de partea cealaltă a mesei acoperea muzica. Hohotele sonore erau unul dintre cele mai definitorii lucruri la Trevor. John ar fi putut deosebi cu ochii închiși râsul ăsta dintr-o mulțime de oameni zgomotoși.

Prietenul său își deschise mai mult fermoarul jachetei. Când una dintre mâini îi dispăru sub materialul căptușit, John își înclăștă mîna pe arma pe care o ținea ascunsă sub masă și își mută atent degetul spre trăgaci. Dacă ar fi tras acum, glonțul l-ar fi atins pe Trevor în partea de jos a stomacului.

- Dar, na, poate că sauna e la modă și în Suedia, urmă Trevor.

Își dezbracă haina și o așează pe spătarul scaunului. Mâinile îi erau din nou la vedere, iar John răsuflă ușurat. Până în urmă cu o zi, John fusese convins că prietenul său era mort. Nu-i venea să creadă că acum stătea față în față cu el, chiar aici, la Rederiet.

John mormăi un răspuns vag, continuând să se uite în jur după posibیلیi dușmani necunoscuți. Proprietarul restaurantului știa că e polițist și, fără să-i pună întrebări, îl lăsase să arunce o privire pe lista de rezervări. Cuplul de lângă fereastră și familia cu cărucior își făcuseră rezervările cu mult timp înainte, deci îi putea exclude. În schimb, nu trebuia să-l scape din ochi pe bărbatul cu umeri lați de la masa din stânga intrării. Își făcuse rezervare mai devreme în ziua aceea, la fel și grupul ieșit să bea după muncă, pe care chelnerița îl servea acum.

John își îndreptă privirea spre bar. Acolo stăteau doi clienți cu state vechi, pe care John îi știa, ba chiar obișnuia să-i salute. Lângă ei se afla însă o față necunoscută. Sau, mai degrabă, o ceafă necunoscută. Bărbatul cu părul vopsit argintiu și strâns la ceafă stătea cu spatele spre el și își bea berea direct din sticlă.

– La dracu', ce mă bucur să te revăd! Nici nu-ți dai seama cât înseamnă pentru mine! rosti Trevor, afișând o expresie recunoscătoare.

John se strădui să zâmbească. Încerca să-și dea seama dacă prietenul lui slăbise. Sacoul îi părea într-adevăr mai larg pe umeri, iar cămașa nu mai era așa întinsă de-a latul pieptului. Fie slăbise, fie purta haine cu un număr mai mari, ca să lase această impresie.

Trevor își șterse fruntea transpirată cu un șervețel și, cu aceeași mișcare, își scoase fesul tricotat. John tresări când îi văzu chealia. Ultima dată când se întâlniseră, cu patru luni în urmă, acesta avea părul des și cărlionțat.

– Nu te mai mira, spuse Trevor. La ce te așteptai?

John își lăsă privirea în jos.

– Nu știu, mormăi el.

Înfățișarea prietenului îi era deopotrivă familiară și necunoscută. Îi recunoștea vocea de bas, râsul zgomotos și gesturile ample. În același timp, însă, comportamentul lui Trevor părea oarecum artificial. Modul în care își dăduse jos fesul fusese teatral, exersat parcă dinainte, de parcă s-ar fi folosit de chelie pentru a lăsa o impresie puternică.

John își reaminti că pentru a imita efectele secundare ale tratamentului pentru cancer era nevoie doar de puțină spumă și un aparat de ras. Era nevoit să se poarte de parcă Trevor ar fi fost momeala, iar întâlnirea lor o capcană. Dacă cei care îl vânau se ascundeau aici, în restaurant, el avea măcar avantajul terenului. Ușa care dădea în bucătărie era la numai câțiva pași distanță, iar de acolo o singură ieșire îl mai separa de strada din spatele clădirii, unde stătea parcată mașina lui, cu tot ce avea nevoie pentru a duce o viață de fugar.

– Tu ce mai faci? întrebă Trevor.

Prietenul îi zâmbi de dincolo de lumânarea aprinsă.

– Hai, zi-mi care-i treaba! Și, dacă ai cumva un pistol sub masă... pune-l deoparte.

3

Alicia se pregătea să comande încă o băutură și se uită în jurul ei prin pizzerie. Aici, la Palermo, se refugiase după ieșirea din parc. Localul îi plăcea, era aproape de casă și la o distanță acceptabilă de birourile Raw sofisticate peste măsură, aflate în centrul orașului.

Aici, designul era de-a dreptul urât, un decor cu totul lipsit chiar și de ironia kitsch-ului. Pe pereții din cărămidă văruiți în alb atârnavu afișe de film din anii '80 și '90. Mesele negre aveau drept blat o placă de sticlă fixată cu șuruburi, sub care era afișat meniul.

Ratko era ca de obicei în spatele barului și frământa aluat. Când acesta își ridică privirea de la masa de lucru, Alicia ridică paharul gol și îi făcu semn. El încuviință din cap, confirmând preluarea comenzii.

Proprietarul restaurantului Palermo se găsea, la fel ca ea, la locul nepotrivit. Acesta deținea și clubul de noapte Safir, cel mai popular din oraș, precum și multe alte cafenele la modă, unde clienții beau frappuccino și latte cu soia, iar nu cafea acră, la filtru, ca aici. Dar Palermo fusese primul lui local, așa că Ratko se încăpățâna să prepare pizza și să servească clienții câteva seri în fiecare săptămână, deși localul acesta nu avea cum să contribuie cu mai mult de câteva coroane la imperiul lui în expansiune.

– Tot nu vrei să-mi spui de ce ești așa de iritată? întrebă el, punându-i berea în față.

A patra la rând.

Alicia se gândi din nou la femeia din parc. La ora asta stătea probabil în fața televizorului, cu un pahar de vin roșu în mână, povestindu-i soțului despre incidentul neplăcut. Nu, nu despre căzătura din leagăn a fiicei celei mari, ci despre ciudățenia care o ajutase pe fetiță să iasă din zăpadă și care o speriasse de moarte.

– Vorbești prostii, îi replică Alicia. Doar vezi că sunt calmă ca un călugăr buddhist.

Își închise ochii, prefăcându-se că meditează. Ar fi vrut și un shot de vodcă, de fapt, dar nu se mai obosi să-l comande. Nu avea chef să vadă expresia îngrijorată de pe chipul lui Ratko, atunci când acesta i-ar fi turnat băutura.

Avuseseră o aventură scurtă cu vreo câțiva ani înainte și deveniseră cel mai neobișnuit cuplu din Karlstad. Părinții lui erau imigranți din vremea războiului din Iugoslavia. Se îmbrăca mereu în cele mai scumpe cămăși, cei mai la modă blugi, într-atât de dornic era să se integreze, să fie acceptat de cei care contau. Ea, în schimb, era un outsider: ciudățenia cu fața distorsionată, care se pricepea la calculatoare și purta mereu blugi negri și un hanorac cu glugă la fel de închis la culoare.

Ratko dorise, cum era de așteptat, să țină totul secret. Dacă s-ar fi afișat cu ea, ar fi coborât câteva trepte bune pe scara socială pe care se încăpățâna să o urce. Nici măcar clienții obișnuiți de la Palermo nu știau că ei doi fuseseră combinați.

Alicia tocmai își ducea paharul cu bere la gură când se auzi larmă din partea cealaltă a restaurantului. Pasionații de fotbal ocupau, ca de obicei, masa cea lungă din fața televizorului. Aceștia formau o castă aparte a mușteriiilor de la Palermo și se amestecau foarte rar cu alți clienți obișnuiți, care, la drept vorbind, erau oricum puțini: o mână de suflete pierdute, ea și cei câțiva zombi dependenți de jocuri care se cuibăreau lângă păcănelele aflate la capătul localului.

- Țștia nu încetează vreodată să caște gura? Meciul s-a încheiat, spuse ea.

- Da, dar azi e miercuri, e seară de quiz.

Alicia se încruntă.

- Uitasem, lupta gigantilor intelectuali.

- Încearcă să fii un pic mai de treabă. E bine pentru afaceri dacă mai rămân pe-aici, mai spuse Ratko și se întoarse în spatele barului chiar când unul dintre bărbați strigă:

- Între ce ani a fost Fredrik Reinfeldt premierul Suediei?

Se făcu liniște în jurul mesei lungi, participanții își șopteau unul altuia.

- Între 2006 și 2014! răcni Alicia și luă o înghițitură mare de bere.

Suporterii își întoarseră capetele și o țintuiră cu privirile, irițați. Nu era prima dată când o lua gura pe dinainte, neinvitată.

Bărbatul care pusese întrebarea se ridică și veni la masa ei. Nu arăta bine, avea brațe subțiri, umeri înguști și o burtă umflată pe sub tricoul roșu de fotbal. Alicia îi auzise pe ceilalți strigându-l „Profesorul”. Când îl întrebuse pe Ratko dacă era cu adevărat profesor, acesta răsese până la lacrimi. Tipul preda educație civică la gimnaziu și se pare că asta fusese îndeajuns ca să-și câștige titlul.

- Știu că știi răspunsul la toate întrebările din seara asta, zise el și vântură o hârtie, dar devine plictisitor pentru ceilalți dacă tu tot strigi răspunsurile corecte.

Vocea îi era prietenoasă, iar Aliciei îi pieri cheful să se ia la hartă cu el.

- Poți să-mi cumperi tăcerea cu un shot de Smirnoff, spuse ea.

El răsese și-i întinse mâna.

- Batem palma.

În drum spre masa cea lungă, bărbatul trecu pe la bar, comandă o vodcă și făcu semn din cap în direcția ei. După cum se așteptase Alicia, Ratko nu păru încântat. Dar până la urmă cine

se credea el, ca să-și exprime părerea despre cât bea ea? Nu se mai culcau de mult împreună și nu se mai vedeau decât aici, la Palermo.

Alicia își scoase telefonul și se uită la e-mailurile primite fără să le deschidă. Era o idee proastă să citească și să răspundă la mesaje, știa asta din experiență. Puse telefonul pe masă și se gândi la Stella. Probabil că filmările interviului erau gata în Stockholm. Emisiunea TV se numea „În profunzime” și urma să fie transmisă chiar a doua zi.

Alicia își bătuse joc de subtitlul pompos: *Întâlniri cu oameni care și-au lăsat amprenta asupra timpurilor noastre*. Cu toate acestea, trebuia să recunoască faptul că subtitlul avea o oarecare doză de adevăr. Serviciul de dating pe care ea și Stella îl creaseră era din multe puncte de vedere revoluționar și schimbase modul în care oamenii se întâlneau pe internet.

Alicia se gândea că, probabil, sora ei avea să rămână în capitală după interviu, lăsându-se curtată prin barurile de la Stureplan. Spre deosebire de Alicia, Stella nu avea nevoie să cerșească o băutură.

Ratko nu-i spuse nimic când servi vodca. Așeză paharul pe masă și se întoarse la tejghea.

– Ei, haide, e numai un shot! strigă ea în urma lui.

El se întoarse spre ea ca să-i spună ceva, dar amuți când doi bărbați în haine de piele negre intrară în local. Aliciei i se păru că-l recunoaște pe unul dintre ei. Avea o barbă cenușie și tatuaje atât pe față, cât și pe capul ras. Înalt și cu umeri lați, părea un gigant în comparație cu însoțitorul lui. Peticul cusut cu textul „Președinte” era de prisos, căci toți din local știau cine era cel care dădea ordinele.

Privirea lui Ratko, de obicei atât de sigură, devenise echivocă. Își duse mâna spre lanțul de aur care-i strălucea la gât, lângă nasturii cămășii. Președintele îi spuse câteva cuvinte subalternului

său, care se trânti la masa din colț, cea mai apropiată de aparatele de jocuri. Apoi, bărbatul cel înalt dispăru în bucătărie împreună cu Ratko.

Alicia începu să râdă fără vreun motiv anume. Când o apuca o criză de râs, nu se mai putea opri. Probabil că de vină era alcoolul. Și femeia din parc, care trezise în ea dorința de hartă.

Pe bune, treaba asta chiar mai funcționa? O bandă de motocicliști care-i speria în draci pe cârciumarii ca Ratko, băgându-și mâinile în încasările lor?

Alicia sorbi vodca dintr-o înghițitură și se duse la bar ca să-și mai pună un pahar. Profesorul de educație civică amână următoarea întrebare, în vreme ce ea se întinse peste tejghea și apucă sticla. Subalternul din colțul sălii o privi, dar Alicia nici nu clipi atunci când își umplu paharul și îl ridică în cinstea lui.

Era deja la al treilea shot când Ratko și Președintele reveniră din bucătărie. Se cam ameteșise și fu nevoită să se țină de tejghea ca să nu dărâme unul dintre scaunele înalte pe care se așezase.

– Câți bani îți dă? întrebă ea.

Bărbatul cu haină de piele se uită la ea mirat.

– Cum?

– Cât îl costă să nu-i faci praf localurile?

– Te rog, lasă-ne-n pace, interveni Ratko și o apucă de braț.

Alicia se desprinse din strânsoarea lui și vărsă puținul rămas în pahar pe tejgheaua lăcuită din lemn închis la culoare.

– Bine, bine, hai să reformulez, spuse ea. Ratko te plătește cu bani gheață, nu?

– Tu cine dracu' ești? spuse Președintele.

– Un consultant financiar independent, să zicem. De fapt, nici nu-i nevoie să răspunzi, sunt destul de sigură că-ți dă bani gheață. Ceea ce e o tâmpenie. Înțelegi de câtă muncă ai scăpa dacă ai schimba sistemul?